

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Marek Motuk (sprawozdawca)

Protokolant Olga Tyburc - Żelazek

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Roberta Tarsalewskiego
w sprawie **M.F. i Ł.B.** skazanych z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy
z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów
tytoniowych i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 14 czerwca 2023 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońcę oraz Prokuratora Generalnego - na korzyść
od wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu

z dnia 27 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 98/22

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Sosnowcu

z dnia 7 grudnia 2021 r., sygn. akt IX K 438/19,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Okręgowemu w Sosnowcu do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

M.F. i Ł.B. zostali oskarżeni o to, że:

1. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 28 marca 2018 roku na terenie hali magazynowej znajdującej się w S. przy ulicy [...], działając wspólnie i w porozumieniu, bez wymaganego wpisu do rejestru producentów wyrobów tytoniowych, wytwarzali wyroby tytoniowe znacznej wartości poprzez nawilżanie, cięcie i suszenie suszu tytoniowego przy użyciu do tego celu specjalnie przeznaczonych urządzeń, w szczególności w postaci parowników, maszyny do cięcia liści tytoniu oraz bębnow suszących w ilości nie mniejszej niż 3.164,00 kg tytoniu do palenia o wartości rynkowej 2.176.673,80 zł oraz suszu tytoniowego w ilości nie mniejszej niż 2.460,00 kg o wartości rynkowej 19.680,00 zł
tj. o przestępstwo z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 roku o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych;
2. w bliżej nieustalonym okresie czasu, nie później niż do dnia 28 marca 2018 roku w S., działając wspólnie i w porozumieniu, uchylając się od opodatkowania, nie ujawnili właściwemu organowi podatkowemu przedmiotu i podstawy opodatkowania w związku prowadzeniem działalności na terenie hali magazynowej zlokalizowanej przy ulicy [...] polegającej na nielegalnej produkcji tytoniu do palenia powstałego z suszu tytoniowego przy użyciu do tego celu specjalnie przeznaczonych urządzeń służących do nawilżania, cięcia i suszenia, przez co narazili podatek akcyzowy i podatek VAT na uszczuplenie w łącznej kwocie 4.420.857,00 zł, stanowiącej wielką wartość, w tym w wyniku wytworzenia wyrobów tytoniowych w postaci:
 - tytoniu do palenia w ilości nie mniejszej niż 3.164,00 kg o łącznej wartości rynkowej 2.176.673,80 zł, narazili podatek akcyzowy na uszczuplenie w kwocie 2.498.121,00 zł oraz podatek VAT w kwocie 702.647,00 zł,
 - suszu tytoniowego w ilości nie mniejszej niż 2.460,00 kg o łącznej wartości rynkowej 19.680,00 zł, narazili podatek akcyzowy na uszczuplenie w kwocie 1.128.254,00 zł oraz podatek VAT w kwocie 91.835,00 zł,tj. o przestępstwo skarbowe z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 r.:

1. uznał oskarżonego M.F. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w pkt I czynu przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a który to czyn wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2352) i za to na mocy art. 12a ust. 2 w/w ustawy skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. uznał oskarżonego M.F. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w pkt II czynu przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a który to czyn wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;
3. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 k.k.s. i art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu M.F. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
4. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wykonanie wyżej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu M.F. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
5. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zobowiązał oskarżonego M.F. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 3 (trzy) miesiące;
6. na mocy art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu M.F. okres zatrzymania w sprawie od dnia 28 marca 2018 r. godz. 13.10 do dnia 29 marca 2018 r. godz. 01.35, tj. jeden dzień przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

7. uznał oskarżonego Ł.B. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w pkt I czynu przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a który to czyn wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 2352) i za to na mocy art. 12a ust. 2 w/w ustawy skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
8. uznał oskarżonego Ł.B. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w pkt II czynu przyjmując, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a który to czyn wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. i w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. i za to na mocy art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s. oraz art. 23 § 1 i 3 k.k.s. skazał go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych;
9. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s., art. 39 § 1 k.k.s. i art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wyżej orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu Ł.B. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
10. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. wykonanie wyżej orzeczone kary łącznej pozbawienia wolności oskarżonemu Ł.B. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
11. na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. i w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. zobowiązał oskarżonego Ł.B. do informowania Sądu o przebiegu okresu próby na piśmie co 3 (trzy) miesiące;
12. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonych zaskarżając go w całości oraz zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. „art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, a także poczynienia

dowolnych ustaleń, a w konsekwencji nieuprawnione uznanie oskarżonego Ł.B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, zaś w odniesieniu do oskarżonego M.F. nieuprawnione uznanie, iż w zakresie zarzucanych i przypisanych mu czynów działał on wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, a to oskarżonym Ł.B., podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, że oskarżony Ł.B. zarzucanych mu czynów nie popełnił, zaś oskarżony M.F. działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, a nie osobami, co rozwinięto w uzasadnieniu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, poprzez niesłuszne przyjęcie, iż oskarżony Ł.B. dopuścił się zarzucanych mu czynów, zaś oskarżony M.F. dopuścił się zarzucanych mu czynów działając wspólnie i w porozumieniu m. in. z Ł.B., podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżony Ł.B. wypełnił znamiona zarzuconych mu przestępstw, a analiza materiału dowodowego, jak również wskazania prawidłowego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzą do wniosku, iż oskarżony Ł.B. nie popełnił zarzucanych mu czynów, w szczególności zaś wraz z oskarżonym M.F. nie działali wspólnie i w porozumieniu, co rozwinięto w uzasadnieniu.”

W oparciu o powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego Ł.B. od zarzucanych mu czynów, a w odniesieniu do M.F. zmianę opisu czynów przypisanych oskarżonemu poprzez ustalenie, że popełnił on zarzucone mu czyny z inną ustaloną osobą, tj. A.J., a nie osobami, tj. A.J. i Ł.B.

Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z dnia 27 maja 2022 r.:

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:
 1. czynu przypisane oskarżonym w punktach 2 i 8 zakwalifikował z art. 54 § 1 k.k.s. i na podstawie tego przepisu wymierzył każdemu z oskarżonych karę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na 100 (sto) złotych,

2. uchylił rozstrzygnięcia z punktów 3-6 i 9-11,
3. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 20 § 2 k.k.s. na poczet orzeczonej wobec M.F. grzywny zaliczył temu oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 28 marca 2018 roku godz. 13:10 do 29 marca 2018 roku godz. 1:35 przyjmując, że jest on równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;
4. w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok;
5. zwolnił oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku kasacje na korzyść obu skazanych wywiedli: obrońca i Prokurator Generalny.

Obrońca w kasacji zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenia prawa, a to art. 434 § 1 k.p.k. i orzeczenie o karze w sposób niekorzystny dla skazanych (pomimo braku takiego kierunku zaskarżenia), poprzez pozbawienie ich dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności na okres 3 lat (w przypadku każdego ze skazanych) i orzeczenie ostatecznie kary 6 miesięcy bezwzględnego pozbawienia wolności, co stanowi oczywiste naruszenie zasady zakazu *reformationis in peius*.

Podnosząc przytoczony wyżej zarzut obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Natomiast Prokurator Generalny zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. „rażące i mające wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na rozpoznaniu apelacji obrońcy od wyroku Sądu Rejonowego w Sosnowcu w składzie jednego sędziego, podczas gdy postępowanie przygotowawcze zakończono w formie śledztwa, a sąd I instancji przypisał obu oskarżonym m.in. popełnienie zarzucanego im przez prokuratora przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., zagrożonego karą do 10 lat pozbawienia wolności, co obligowało sąd odwoławczy do orzekania w składzie trzech sędziów zawodowych i

spowodowało zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

2. rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 434 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., polegające na zmianie na niekorzyść oskarżonych – zaskarżonego wyłącznie apelacją wniesioną na ich korzyść – wyroku Sądu Rejonowego w następstwie zakwalifikowania przypisanych im przestępstw z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., jako przestępstw skarbowych z art. 54 § 1 k.k.s. i wymierzenia za te nie wyłącznie kar grzywny w miejsce kar 10 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny oraz uchylecia rozstrzygnięć zawartych w pkt 4 i 10 części dyspozycyjnej wyroku Sądu Rejonowego, dotyczących warunkowego zawieszenia wykonania kar łącznych w rozmiarze 1 roku pozbawienia wolności, przy jednoczesnym utrzymaniu w mocy rozstrzygnięć skazujących M.F. i Ł.B. na kary jednostkowe 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 12a ust. 2 w zw. z art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzania wyrobów tytoniowych – poprzez brak orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec skazanych wskazanych kar jednostkowych 6 miesięcy pozbawienia wolności, konsekwencją czego jest konieczność ich wykonania wobec skazanych, pomimo iż wykonanie tych kar, po objęciu ich węzłem kary łącznej, zostało uprzednio warunkowo zawieszone na mocy wyroku sądu I instancji.”

Opierając się na przytoczonych wyżej zarzutach skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Sosnowcu i przekazanie sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanych oraz Prokuratora Generalnego są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Trafny jest podniesiony przez obrońcę w kasacji zarzut, iż sąd odwoławczy wydając wyrok reformatoryjny w sprawie dopuścił się rażącego naruszenia prawa, a konkretnie art. 434 § 1 k.p.k. Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 7 grudnia 2021 r. w pkt 9 połączył wymierzone oskarżonemu Ł.B. za przypisane mu przestępstwa skarbowe

kary jednostkowe: 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (pkt 7) oraz 10 miesięcy pozbawienia wolności pozbawienia wolności (pkt 8) oraz w ich miejsce orzekł karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na trzy lata próby (pkt 10). Podobnie połączył kary jednostkowe: 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1) i 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2) wymierzone oskarżonemu M.F. oraz w ich miejsce orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności (pkt 3), której wykonanie warunkowo zawiesił na 3 lata próby (pkt 4).

Słusznie podnoszą skarżący, iż sąd odwoławczy, dokonując zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie kary, doprowadził do sytuacji, w której orzeczone wobec obu oskarżonych kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy za przypisane im czyny w pkt 1 i 7 zaskarżonego wyroku stały się karami prawomocnymi i podlegającymi bezwzględnemu wykonaniu. Zgodzić się należy ze skarżącym, iż w zaistniałej sytuacji procesowej orzeczone wobec obu skazanych kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, co prawda w niższym wymiarze, ale bez zastosowania środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary, stanowią w istocie kary surowsze niż te, które orzeczono wobec nich zaskarżonym wyrokiem z zastosowaniem dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania tych kar na okres próby wynoszący trzy lata. Niewątpliwie w następstwie wydanego wyroku reformatoryjnego nastąpiło istotne pogorszenie sytuacji procesowej obu oskarżonych, mimo tego, iż wyrok sądu *a quo* był zaskarżony jedynie przez obrońcę obu oskarżonych, na ich korzyść. Ponadto sąd *ad quem* zaliczył obu oskarżonym okres ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie nie na poczet wymierzonych im kar 6 miesięcy pozbawienia wolności, tylko na poczet kar grzywny.

Kasację Prokuratora Generalnego uznać należy także za zasadną w zakresie wystąpienia w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. z uwagi na nienależytą obsadę sądu odwoławczego, jednakże z innego powodu niż te, które zostały podniesione w rozpoznawanej skardze. Sąd Najwyższy w niniejszym składzie podziela stanowisko zawarte w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r., sygn. akt II KK 310/22, zgodnie z którym przepis art. 14fa ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób

zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn.: Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm.) nie ma zastosowania do składu sądu na rozprawie apelacyjnej w sprawach o przestępstwa skarbowe. Trafna jest powołana w uzasadnieniu powyższego wyroku argumentacja, iż art. 14fa ust. 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach dotyczy spraw karnych, ale jedynie rozpoznawanych według przepisów Kodeksu postępowania karnego, i to przy tym wyłącznie o przestępstwa. Wykładnia językowa tego przepisu wskazuje zatem, że nie dotyczy on spraw prowadzonych w oparciu o inne ustawy, w których odpowiednio stosuje się normy Kodeksu postępowania karnego (np. ustawa z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary - tekst jedn.: Dz. U. z 2020 r., poz. 358 z późn. zm.). Wspomniany art. 14fa ust. 1 odnosi się wyłącznie do przestępstw, a nie przestępstw skarbowych, stanowiących przecież odrębną kategorię czynów zabronionych. Dobitnie wskazuje na to już choćby brzmienie art. 15zzr 1 ustawy o szczególnych rozwiązaniach, który odróżnia przestępstwo od przestępstwa skarbowego. Świadczy to o tym, że na gruncie wspomnianej ustawy ustawodawca miał świadomość tego rozróżnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2022 r., II KK 310/22, OSNK 2022/11-12/46, LEX nr 3435806; zob. też: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2023 r., I KK 481/22, LEX nr 3574946).

W tym stanie rzeczy, w realiach niniejszej sprawy miały zastosowanie normy o charakterze ogólnym wyrażone w art. 29 § 1 k.p.k. i art. 449 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 2 k.k.s. kształtujące skład sądu odwoławczego. W związku z tym, iż postępowanie w niniejszej sprawie zakończone zostało w formie śledztwa - zgodnie z treścią powołanych przepisów - na rozprawie apelacyjnej sąd winien orzekać w składzie trzech sędziów, a nie jednego.

W kontekście powyższego bezprzedmiotowy jest podniesiony przez Prokuratora Generalnego zarzut, iż „sąd I instancji przypisał oskarżonym przez prokuratora przestępstwa skarbowego z art. 54 § 1 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s., zagrożonego karą do 10 lat pozbawienia wolności, co obligowało sąd odwoławczy do orzekania w składzie trzech sędziów”. W świetle art. 29 § 1 k.p.k. i art. 449 § 2 k.p.k. zagrożenie ustawowe karą nie stanowi okoliczności kształtującej skład sądu odwoławczego. Na marginesie podkreślić należy, iż o zagrożeniu karą za

przestępstwo skarbowe decyduje ustawowe zagrożenie karą przewidziane w przepisie szczególnym Kodeksu karnego skarbowego (w tym wypadku art. 54 § 1 k.k.s.), a nie ogólnym obligującym sąd do jej obostrzenia (art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.).

Reasumując, generalnie zgodzić się należy ze stanowiskiem Prokuratora Generalnego, iż zaskarżony wyrok sądu odwoławczego dotknięty jest bezwzględną przyczyną odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., albowiem wydany został w nienależytym składzie.

Z tego też względu konieczne było uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Sosnowcu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Rozpoznając ponownie sprawę w składzie właściwym sąd odwoławczy winien także usunąć pozostałe uchybienia stwierdzone w postępowaniu kasacyjnym.

[PŁ]

[AS]

]